

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

ชนกันมากิน

ก่อนจึงหัน

ชาวพุทธเราเหมาะสมอย่างยิ่ง พอว่างเมื่อไรเข้าวัดเข้าวา จิตใจที่เข้าวัดเป็นจิตที่อ่อนโยน นำความสุขเข้ามาสู่ตัวเอง ถ้าเข้าป่าเข้ารกเข้าที่โกโรโกโสนั้นเป็นพินเป็นไฟ ผิดกันนะ ให้เราดูใจของเราจะไปทางไหน เราไม่ต้องการความขาดทุน เราหวังกำไรเราต้องพิจารณาทดสอบ เพราะเราเป็นผู้รับผิดชอบในตัวของเราเอง กิเลสมันพาคนให้หยิ่ง ท่านทั้งหลายฟังคำนี้ ใครพูดคำนี้เคยมีไหม กิเลสมันทำคนให้หยิ่ง มันเหยียบธรรมลง เข้าไปเยี่ยมวัดเยี่ยมมาเหมือนว่าไปตรวจราชการ เป็นข้าราชการใหญ่ๆ ไปตรวจดูวัดดูวา นู่นนะฟังชิกิเลสมันหยิ่ง

ธรรมท่านดูอยู่นี้ ตัวหยิ่งๆ เข้าไปนั้นนะคือตัวกิเลส ไปตรวจธรรม ธรรมท่านดูดับมันไม่รู้ละ ลำคัญตรงนี้ กิเลสตัวชอบหยิ่งที่สุด ให้ท่านทั้งหลายทราบเสีย ไม่มีใครพูด หลวงตาบวญ์พูดได้ตามหลักความจริงทุกอย่าง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ไปตัดไปเลือกต่อตนเองให้มีความสุข ไม่ได้พูดเหยียบย่ำทำลายสิ่งใด สิ่งใดที่เป็นภัยให้ปิดออกๆ พวกกันพินิจพิจารณาให้ดี

กิเลสมันหยิ่งขึ้นทุกวันๆ หยิ่งขึ้นเท่าไรเหยียบเจ้าของลงโดยไม่รู้สีกตัว เป็นพินเป็นไฟในใจ กิเลสเป็นตัวอย่างนี้ ถ้าเข้าสู่ธรรมนี้จิตมันนิ่มไปหมด อย่างเราเข้าไปวัดไปวาทาครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ จิตใจมันชุ่มเย็นตั้งแต่ยังไม่ก้าวเข้าวัด พอไปได้เห็นได้ยินได้ฟังจากท่านแล้วมาเป็นคติ ชุ่มเย็นอยู่ทั้งวันนะ นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น ให้พากันสนใจในอรรถในธรรม อย่าลืมเนื้อลืมหิ้วตัว กิเลสพาให้คนลืมหิ้วตัวๆ ตลอด เวลานี้ยิ่งใหญ่เท่าไรมันใหญ่กิเลสนะ ตลอดวงราชการงานเมือง มันใหญ่กิเลสทั้งนั้นไม่ได้ใหญ่ธรรม เพราะฉะนั้นมันถึงก่อความเดือดร้อนให้ประชาชนได้รับความทุกข์อยู่ตลอดเวลา

กิเลสเป็นอย่างนั้น มันหยิ่งละชิ หยิ่งในตัวเอง พองในตัวเองเหยียบหัวคนอื่นไปนี่คือกิเลส เรื่องธรรมแล้วพิจารณาใคร่ครวญเหตุผลต้นปลาย อะไรควรคัดออก ควรตัดออกๆ อะไรควรเสาะแสวงหามาเพิ่มเข้า ต้องพินิจพิจารณา ผู้เป็นหัวหน้าที่เป็นธรรมจะเป็นผู้ชวนชวยหาความสุขความเจริญให้แก่ผู้น้อย นี่มันหาความสุขความเจริญเข้าแต่พุงของตัวเองซิ ถ้าใครไปเป็นเจ้าของเป็นนายเข้าวงราชการงานเมือง เข้าเป็นรัฐบาลแล้วเหมือนกับว่าหมาเข้าถาน

หมาเข้าถานเป็นยังไง ในวงนั้นมันมีสมบัติทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในวงราชการ พวกนี้เข้าไปก็เป็นหมาเข้าถาน ท้องป่องยังไม่ยอมออก จีบหางดึงออก หางขาดยังไม่ยอมออก

ห้องยังไม่ป่องไม่พาดอย ห้องนี้ป่องแล้วเอาห้องนั้นมา เอาถุงเอาย่ามมา เอาลูกมาเอา เมียมา เอาญาติมาเอาวงศ์มา นี่ยังไม่ป่องนะ ขนกันมากินกันๆ นี่ละเรื่องกิเลสท่านทั้งหลายฟังเสีย เรื่องธรรมดูให้ชัดเจน เฉลี่ยเพื่อแผ่ให้ถึงกันหมด พุทธนี้ไม่ได้หยิ่งนะ นี่เอาธรรมมาปฏิบัติ ท่านทั้งหลายดูเอา จัดอะไรเช่นอย่างอาหารการกินนี้ ได้มานี่เฉลี่ยให้ถึงกันหมดเลย ในวัดนี้รับผิตชอบ ใครรับผิตชอบ หัวหน้ารับผิตชอบ ผู้ปฏิบัติรับผิตชอบแทนครูบาอาจารย์ ก็ต้องปฏิบัติเต็มหน้าที่ของตนๆ แล้วต่างคนต่างสมาธิเสมอกัน เย็น มีมากมีน้อยเย็น นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น

ไม่ใช่ว่าวัตถุสิ่งของมีมากแล้วเย็นนะ ผู้มากมาก ผู้น้อยน้อย ผู้ไม่มีไม่มี อย่างนี้ไม่เย็น มีมากมีน้อยให้สมาธิเสมอกัน นี่เย็นไปทั่วหน้ากัน ท่านทั้งหลายเข้ามาวัดดูให้ดีนะ ออย่ามาแบบหยิ่งๆ วัดนี้ไม่มีหยิ่ง ให้ดู กิเลสมันชอบหยิ่ง มาตรวจนั้นตรวจนี้ พระเถรวัดนี้เป็นยังไง วัดนั้นเป็นยังไง หัวใจตัวเองมันไม่ดู มันเลวที่ไปหาดูเขาละซิ ผู้ท่านรักษาท่านรักษา ดูไม่ดูท่านก็รักษาของท่านอยู่ ใ้เราไม่ดูตัวเอง ไม่รักษาตัวเอง มีแต่ไปหาตรวจนั้นตรวจนี้ เหมือนไปตรวจราชการ มันนำหัวเราะใหม่ ธรรมหัวเราะกิเลส ท่านหัวเราะอย่างนั้นนะ มีแต่กิเลสมันหัวเราะธรรม แบบเยอหยิ่งจองหอง ธรรมดูกิเลส นี่ท่านดูชัดเจนละเอียดลอมมาก นี่เอาธรรมมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

หลังจันทัน

(ถวายที่ดินที่อำเภอแม่สาย จ. เชียงราย เนื้อที่รวม ๑๖ ไร่ ๒ งานเศษคะ) คนถวายที่ดินให้เป็นวัดเป็นนามากต่อมากนะ เราไม่ค่อยรับ เพราะรับอะไรเป็นภาระๆ หนักมาก จึงไม่ค่อยรับ อันนี้จะถวายมาต้องถามหาเหตุหาผลเสียก่อน เนื้อที่แห่งเดียวหรือหลายที่ (อยู่ติดๆ กันคะ) แล้วมีความมุ่งหมายยังไงล่ะ (แล้วแต่หลวงตาจะเอาไปใช้คะ) โห เรารับแล้วมันลำบากเหมือนกันนะ (ที่มันเล็ก ๑๐ กว่าไร่ แต่อยากให้หลวงตามेतตารับ) ผู้ถวายที่มีเยอะนะ แต่เราไม่ค่อยรับ คือมันเป็นภาระสำหรับเรา ยิ่งถวายที่ให้เป็นวัดๆ ด้วยแล้ว อื้อ ลำบากมาก เมื่อรับแล้วเราต้องเป็นภาระหาพระมาเป็นเจ้าที่เจ้าฐานเจ้าวัดเจ้าอาวาส หายากนะพระ ไม่ใช่ว่าพระสุมสี่สุมห้าก็เอามา เราไม่เอา เพราะฉะนั้นใครถวายอะไรจึงต้องพิจารณาเรียบร้อยก่อนก่อนที่จะรับ

ยกตัวอย่างเช่นวัดอาจารย์เจื้อย นั้นเขาก็ถวายที่ วัดภูริทัตตะ หลวงปู่มั่นเรานั้นละ วัดอาจารย์เจื้อยที่ฝั่งมรณภาพไป นี่ก็เขาถวายที่ให้เรา เราก็มาพิจารณาดูตามแถวนี้ วัดกรรมฐานไม่มี คิดทบทวนไปมาแล้วก็ตกลงใจรับ จะพยายามหาพระองค์มีสาระสำคัญมาเป็นเจ้าอาวาสที่นี่ นั่นพอว่ารับต้องคิดถึงผู้ที่จะมาครองวัด รับผิตชอบทุก

อย่าง ให้สมกับเจตนาศรัทธาของเขา เลยรับวัดนั้น จึงนิมนต์อาจารย์เจี๊ยะมา ก็พอดี ท่านรับให้ ท่านมาเป็นสมภารที่นั่น อย่างนั้นนะมันลำบาก

วัดป่าหลวงตาบัวอยู่ที่เมืองกาญจน์ อันนั้นเขาก็ถวายเป็นวัด เราก็คิดดูอีก สถานที่แถว นั้นมีกรรมฐานมากน้อยเพียงไร ถ้ามองว่าไม่มี มีว่างอยู่จุดนั้นจุดเดียว นี่เราก็รับ รับเราก็ต้องหาพระที่จะมาอยู่เป็นสมภารรับผิดชอบในวัดนั้น ก็ได้ท่านจันทร์มา อย่างนี้ละที่เราไม่ค่อยรับ ไม่ใช่รับสุมสุมทำรับชู้ๆ เราไม่เอานะ ทำอะไรจริงจังทุกอย่าง มีเหตุมีผล ยืนยันรับรองเราถึงรับ อย่างนั้นละ อันนี้ก็เหมือนกันที่รับมาแล้วสองแห่ง ก็มีผู้รับรองยืนยันมาด้วย มีเจ้าอาวาส

พออาจารย์เจี๊ยะล่องไปแล้วก็ให้พระที่จะมาเป็นเจ้าอาวาส มาประชุมกัน เสียก่อน องค์กรนี้เป็นยังไงการประพฤติปฏิบัติตัว สมควรที่จะรักษาวัด รักษาศรัทธาญาติโยม รักษาพุทธศาสนาไว้ได้ไหม ประชุมกันถามถึงปฏิบัติทางการประพฤติปฏิบัติตัวมาเป็นยังไง ก่อนที่จะให้มาเป็นสมภารแทนอาจารย์เจี๊ยะ เราเป็นหัวหน้าเอง ทางไหนเสมอมาส่วนมากเป็นเสียงเดียวกัน ที่ไม่ตอบก็มี ที่ตอบออกมาก็เป็นสิริมงคล เอาไว้ให้ องค์กรนี้มาเป็นเจ้าอาวาส อย่างนั้นละเรา เวลานั้นก็มีพระชื่อช่วยมาเป็นเจ้าอาวาสอยู่วัด อาจารย์เจี๊ยะนั้น นั้นละมันหนักอย่างนั้นนะ ไม่ใช่ธรรมดา เราเป็นเจ้าของเราต้องรับผิดชอบตลอด

ที่นี้วัดป่าหลวงตาบัว วัดเสือนั้นก็เอาท่านจันทร์ ท่านจันทร์เป็นคนคลองด่าน สมุทรปราการ มาบวชอยู่นี่ตั้งหลายปีนะท่านจันทร์ มาบวชทำช่อวัตรปฏิบัติ ดู อากัปกริยาทุกอย่าง เรียบร้อยดีทุกอย่าง จากนั้นไปก็ไปอยู่ที่เมืองกาญจน์ ที่นี้พอดีเขา ถวายที่เมืองกาญจน์ก็เลยเอาองค์กรนี้แหละมาอยู่ ท่านบอกที่เมืองกาญจน์(ที่อยู่เดิม) มีพระอยู่เรียบร้อยแล้ว ถ้างั้นก็จะแยกท่านมาเป็นสมภารวัดที่นี้ สะดวกไหม ได้ไหม ท่านบอกสะดวกอยู่ ท่านว่างอยู่แล้ว ท่านไปไหนมาไหนได้สะดวก มีผู้รับผิดชอบอยู่ในวัดแล้ว ถ้างั้นให้ท่านมาอยู่นั้น

พอดีท่านจันทร์มาก็เข้ากันได้กับสัตว์ เราก็นิสัยรักสัตว์ด้วยเลยเข้ากันได้ ไม่ว่าอะไรอยู่ในนั้นหมดนะ วัดป่าหลวงตาบัว เสือดูเหมือน ๑๐ กว่าตัว มัง เสือโคร่ง มีที่ไหน ประเทศไทยไปหา มาซิ มีวัดเดียวเท่านั้นแข่งได้เลย เสือโคร่ง ไม่เคยทำไมใครนะ เราถามมันเคยตบใครไหม ว่าไม่เคย เสือโคร่งใหญ่ ที่นี้พวกหมูป่า นกยูง เป็นร้อยๆ ท่านเลี้ยงดูได้นะ นี่นิสัยวาสนามันมีอยู่คนละทาง ท่านจันทร์ดีไปทางเลี้ยงสัตว์ สัตว์ก็ประเภทมาอยู่นั้นหมด เลยกลายเป็นวัดสัตว์ไม่ใช่วัดพระ

ตอนพระจันทน์นี้ หมูป่าไม่ใช่หมูบ้านนะ ร้อยเปอร์เซ็นต์ทั้งนกยูงทั้งหมูป่า ตอนเช้าหลังไหลออกมาเต็มวัดเลย พวกสัตว์อยู่ในวัดนี้แล้วก็มี เขาไม่มีอะไรกัน หลังไหล

ออกมา จัดอาหารให้กิน เลี้ยงกันเสร็จเรียบร้อยแล้วเขขึ้นเขาเลย ตอนเย็นๆ เขาลงมาอีก ทางนี้ก็เตรียมพร้อมรับรองเขาอีก อย่างนั้นนะ เลยท่านจันทร์เป็นผู้รับรองเลี้ยงสัตว์ เป็นร้อยๆ นะหมู ไม่ใช่ร้อยๆ นกยูงเหมือนกัน ท่านเลี้ยงได้หมดเลย แล้วมีผู้ศรัทธาเอามาหนุนๆ เรือย ตกลงวัดนั้นก็เลยเป็นวัดสะดวกสำหรับเลี้ยงสัตว์ นี่ที่นี้เรารับแล้ว เป็นอย่างนั้นละ รับแล้วต้องหาผู้มาประกันตัว เพราะฉะนั้นจึงรับสุนัขสุนัขห้าไม่สะดวก ละเรา เราจึงไม่ค่อยรับ

เอาที่นี้หันมาทางนี้อีก เนื้อที่เป็นที่ยังใจว่ามา ปลุกอะไรบ้าง (ไม่ได้ปลุกคะ ที่เปล่าๆ) ให้พระเอาไปปรึกษากันดูเสียก่อน อยู่อำเภออะไรว่าชิ (อำเภอแม่สายกับแม่จันคะ) ที่เอามาถวายหลวงตาบัวมีความมุ่งหมายยังงี้ถึงได้มาถวาย หลวงตาบัวก็ไม่ได้สั่งสมวัดนะ สั่งสมแต่การปฏิบัติ พระอยู่ที่ไหนให้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อันนี้เมื่อมีมาแล้วมันก็เป็นภาระ (อยากได้บุญคะ) นั่นชื้ออยากได้บุญ ที่นี้ผู้ที่เอาที่มันมีหลายด้านหลายทาง ผู้เอาบุญมันง่ายอยู่นะ ถวายปุ๊บได้บุญเลย แต่ผู้ที่รับนี้มันก็เป็นภาระ ไม่ใช่เล่นๆ เหมือนกัน จึงต้องได้ทดสอบเสียก่อน เอาไว้พิจารณาก่อนนะ

เราทำอะไรเราทำให้เป็นประโยชน์แก่โลกจริงๆ เราไม่ได้ทำสุนัขสุนัขห้า อะไรเหมือนกันหมดนะ ถ้างงเราได้จัดเข้าไปรับผิดชอบแล้วทุกอย่างต้องเรียบร้อย ถึงจะตกลงกันได้ ไม่ใช่สุนัขสุนัขห้า อย่างนั้นเราไม่เอา มันยุ่งภายหลัง มีเยอะนะหลายจังหวัดที่เขาถวายที่ ที่เรารับไม่ได้ๆ มีมากต่อมาก คือเราเล็งเหตุผล ไม่ใช่อยู่ๆ ก็รับไปๆ อย่างนั้น

(คณะศรัทธาถวายทองคำและเงินสด) นี่ละที่เราคิดไว้แบบนี้ เราคิดหมดนะ ก่อนที่จะมารบกวบรดาพี่น้องทั้งหลาย คือทองคำเราเป็นหัวใจของชาติไทยเรา เหตุเบื้องต้นก็คือเราช่วยชาติ นำทองคำเข้าไปที่แรก เป็นครั้งแรกเลย นำเข้าไปเยอะนะ ดอลลาร์ก็มากอยู่ ไปครั้งแรกไปมอบ พอเรามอบทองคำแล้ว หัวหน้าคลังหลวงมานิมนต์เราเข้าไป นั่นเขามีความมุ่งหมาย อันนี้เป็นต้นเหตุที่เขาจะได้ทองคำในวาระต่อไป เขาคิดไว้เรียบร้อยแล้วเขาถึงมานิมนต์ อยู่ๆ มานิมนต์เราเข้าไป เราก็อทราบทันที เราจึงเข้าไปดูทองคำ ดูทองคำดูละเอียดลออด้วยนะ เพราะเราทราบความหมายของเขาที่นิมนต์เราเข้าไป

สถานที่นี้มีผู้มาเห็นสองท่าน แล้วใครละ หนึ่ง สมเด็จพระเทพฯ ที่สองก็หลวงตานี้แหละ จึงเข้าไปดูละเอียดลออ ชักถามกันเรียบร้อยแล้วออกมา ทราบชัดเจนว่าทองคำเรามีน้อยมาก นั่นละมันถึงได้แผดออกมาเรื่องทองคำ ตั้งแต่บัดนั้นแผดเสียงมาเรื่อยๆ เพราะทองคำเป็นหัวใจของคนไทยทั้งชาติ แล้วเอาไปฝากไว้ที่เมืองใดๆ บ้าง เราถามละเอียดนะ คือการติดต่อซื้อขายกันต้องมีการติดหนี้ติดสินกันเป็นธรรมดา แล้ว

เอาอะไรรับรองกัน เราก็ถามไป เมืองนั้นฝากไว้เท่าไร เมืองนี้ฝากไว้เท่าไร เขาก็ตอบตามนั้น เราถามรู้สึกทำไมผิดนะ ที่นี้เมืองไทยเรามีเท่าไร สำหรับเมืองไทยที่รับรองตัวเองโดยแท้นั้นมีเท่าไร มีเท่านั้น ใจหายวูบเลย

นี่ละออกมาถึงได้มารบกวณพ็น้องทั้งหลาย แผลเสียงมาตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้ ชั้นนี้เป็นชั้นที่บิดบอบตบ้าง ออดอ้อนบ้าง ไม่ใช่มองเห็นหน้าคว่ำใส่กระเป่า ฉีกกระเป่าออกมา ได้ทองคำแล้วโยนกระเป่ากลับเอาทองคำไป นี่ออกมาที่แรกเป็นอย่างนั้น คว่ำกระเป่าไหนดีเอาเลย ได้ทองคำไปเลย เดียวนี้มาอยู่ที่นี่ บิดบอบและขออออดอ้อน เราได้ทองคำคราวนี้มาตั้ง ๑๑ ตัน ๓๗ กิโลกรัม นี่เข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว จากนั้นเราก็อังไม่สบายใจเพราะเราไปเห็นทองคำเอง เรายังไม่สบายใจเลย จึงต้องมาขออออดอ้อนมาบิดบอบกับพ็น้องทั้งหลายอยู่เวลานี้ เพื่อให้เป็นประเภททองคำที่น้ำไหลซึม ค่อยซึมซาบให้มันหนึบกันขึ้น ๆ จึงได้รับกวณอยู่เสมอ

เราคิดหมดแล้ว คิดถึงพ็น้องลูกหลานไทยเรา การที่จะมีผู้นำหรือผู้ชวนขายหาทองคำมานี้มันก็ลำบาก ทั้งผู้ที่จะเดินตามทั้งผู้จะเป็นหัวหน้า ใครสามารถจะเป็นหัวหน้าได้ ใครไม่กล้าแหละ ไม่กล้าง่าย ๆ ละเป็นหัวหน้านี้ แล้วผู้ที่จะเดินตามควรจะได้เดินตามหรือไม่ควร แน่ มันมีหัวใจทุกคน ก็เพราะอำนาจแห่งความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ในหัวใจเรานั้นเอง ใครจะทำตามไม่ทำตาม เชื่อไม่เชื่อเราก็ไม่ค้อยคำนึงละ เอ้า จะเป็นผู้นำขึ้นทันทีเลย ใส่ผางตั้งแต่บัดนั้นเรื่อยมาเลย

แล้วก็เดชะนะ ทุกอย่างเป็นไปเรียบร้อย ๆ บรรดาพ็น้องทั้งหลายพร้อมเพรียงสามัคคีกัน เงินบาทนี้เป็นหมื่น ๆ ล้านนะไม่ใช่ธรรมดา ออกช่วยชาติหมดเลย แล้วดอลลาร์ก็ดูเหมือนได้เข้าเพียง ๑๐ ล้าน ๘ แสนเท่านั้น นอกนั้นก็แยกออกมา ดอลลาร์นี้มาแปรเป็นเงินไทย ช่วยการปลูกสร้างในที่ต่างๆ เฉพาะอย่างยิ่งโรงพยาบาล โรงพยาบาลนี้หนักมากอยู่ ช่วยโรงพยาบาล โรงร่ำโรงเรียน ที่ราชการทางไหนช่วยทั้งนั้น ยกตัวอย่างเช่น เรือนจำลาดยาว สร้างตึกให้สองหลัง ๆ ละสามชั้น รวมแล้วเป็นเงิน ๔๙ ล้าน นี่ก็เงินของพ็น้องทั้งหลายเข้าป้อนั้น และตามที่ต่างๆ อย่างอุดรธานี เหมือนกัน อุดรธานี จังหวัดไหนดมี ช่วยไปทุกแห่งทุกหน นี่หมายถึงเงินสด

ส่วนทองคำเรียกว่าร้อยทั้งร้อยไม่แยกไปไหนเลย เข้าทั้งหมดๆ อย่างทุกวันนี้ประเภทน้ำไหลซึมก็เป็นทองคำล้วนๆ ซึมเข้าไป ไม่ให้แยกไปทางไหนแม้สักตัวหนึ่งไม่ให้มี เข้าในจุดเดียว เราเป็นผู้สั่งงานสั่งการเองไม่ให้เคลื่อน ส่วนดอลลาร์ก็เปลี่ยนมาเป็นเงินไทย เดียวนี้ดอลลาร์ไม่ได้เข้าแล้ว เราก็บอกไว้แล้วว่าดอลลาร์ต่อไปนี้ไปไม่แน่นอน เพราะเงินไทยเราจะร้อยหรือลงไปโดยลำดับ ที่นี้การขอความจำเป็นมาจากพ็น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยไม่ได้ลดหย่อนนะ เพราะฉะนั้นจึงต้องเอาดอลลาร์ที่มีมากน้อย

เพียงไร มาแปรเป็นช่วยทองคำ ก็เป็นอย่างนั้นมาเรื่อย แล้วก็ดอลลาร์ไม่ได้เข้าคลังหลวงนี่นะ เราพูดยังไงเราคิดแล้วค่อยพูด เช่นดอลลาร์ไม่แน่นอนก็บอกไม่แน่นอนนี่ ส่วนทองคำแน่ตลอด มีเท่าไรๆ แน่หมด

แล้วทองคำนี้ท่านทั้งหลายจะไปหาที่ไหนทองคำ บาทหนึ่งสตางค์หนึ่งไม่เคยมีที่จะรัวไหลไปไหน หลวงตาควบคุมอย่างเข้มงวดกวดขัน ใครจะได้มาที่ไหนๆ คนที่มาเกี่ยวข้องกับเราต้องเป็นคนหัวใจเดียวกัน คอขาดไปด้วยกันเลยจะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ความซื่อสัตย์สุจริตเรียกว่าธรรม ให้เป็นด้วยกันหมด เพราะฉะนั้นทองคำเราได้มามากน้อย จากที่ไหนก็ตามไม่ไปไหนเลย เข้าปั๊บๆเลย เพราะเราเรียกว่าเป็นความสัตย์ความจริงเต็มหัวใจ อะไรจะบกพร่องไปไม่ได้ถ้าเรายังควบคุมอยู่

เวลานี้ได้มากแล้วนะ ทองคำเราก็ได้ตั้ง ๑๑ ตัน ๓๗ กิโลกรัม อันนี้ก็ ๑๖๐ หรือเกือบ ๒๐๐ ทือ (๒๐๐ กว่ากิโลแล้วครับ) เอ้อ ดูเหมือนจะ ๒๐๐ กว่า นี่ละทองคำที่ประเภทน้ำไหลซึม เราเพิ่มขึ้นมาๆ ได้ ๒๐๐ กว่ากิโลแล้ว เพราะเราเป็นห่วงพี่น้องลูกหลานไทยเรา เวลาเราตายไปนี้จะอาศัยอะไร ก็อาศัยดั่งที่เคยอาศัยมาแล้ว ใครหามาไว้ถึงได้อาศัย ทีนี้เมื่อไม่มีผู้หามาไว้อีกจะอาศัยได้ยังไง เราก็พอเป็นไปได้อยู่จึงได้รบกวนบรรดาพี่น้องทั้งหลายเรื่อยมาอย่างนี้ เพราะมันแหงๆ อยู่ในใจเรื่องทองคำเราไปเห็นเอง จึงค่อยๆ หนุนขึ้นๆ สำคัญมากนะทองคำเป็นเครื่องประกันชาติไทยของเราได้อย่างดีเยี่ยมเลย เราจึงต้องอุตสาหะพยายาม

ส่วนดอลลาร์ก็เท่านั้นละคงไม่ได้อีกแหละ ถ้ามันไม่มากก็ไม่เข้า ถ้ามันมากจะแบ่งเข้านะ ถ้าไม่มากออกช่วยคนทั้งประเทศเลยเป็นเงินไทยๆ ออก เราพูดอะไรเป็นอย่างนั้นนะ คือก่อนที่จะพูดอะไรออกมาพิจารณาเรียบร้อยแล้วด้วยเหตุด้วยผล แล้วพูดมาตามนั้นก็ไปไปตามนั้นๆ เช่นอย่างดอลลาร์นี่ไม่แน่นอน ก็ไม่แน่จริง ๆ คือเงินไทยเรามันไม่พอ ได้มาเท่าไรก็ต้องหมุนมาช่วยกันๆ นี่ละที่ว่าไม่แน่ ส่วนทองคำเด็ดขาดไว้แล้ว เท่าไรก็ตามทองคำต้องเป็นทองคำวันยังค่ำเข้าสู่คลังหลวงตลอดเลย อันนี้แยกไปไหนไม่ได้ บอกว่าหนึ่งเลยอันนี้ ส่วนดอลลาร์แยกโน้นแยกนี้ ส่วนเงินไทยกระจายหมดอย่างนั้นละ

ที่เราช่วยพี่น้องทั้งหลายเราช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วยจริง ๆ เราไม่เอาอะไรในโลก อันนี้ เราพูดจริงๆ ด้วยอำนาจแห่งการปฏิบัติธรรมซึ่งเป็นธรรมชาติที่พอได้นะ ส่วนกิเลสตัณหาไม่มีคำว่าพอ มีเท่าไรไม่พอ เหมือนไฟได้เชื้อ ได้เท่าไรมานี้เหมือนเอาเชื้อไฟใส่เข้าไปๆ ไฟจะแสดงเปลวขึ้นจดเมฆ ความอยากความทะเยอทะยานมันเหมือนไฟมันลุกลามเรื่อย ไสอะไรเข้าไปเหมือนไฟเชื้อไฟเข้าไปสู่ไฟ ลุกลามๆ แต่ธรรมไม่เป็นอย่างนั้น ธรรมได้ขึ้นใดพอใจๆ เป็นระยะๆ จนกระทั่งถึงขั้นสูงสุดวิมุตติพระนิพพาน

ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันโดยสมบูรณ์แล้ว หมด ความหิวความโหยไม่มี ต้องการอะไรไม่มี ปลอ่ยโดยสิ้นเชิง มีแต่ความพอ พอด้วยความเลิศเลอไม่ใช่พอธรรมดา เราปฏิบัติอย่างนั้นเวลานี้

เราช่วยชาติบ้านเมืองเราไม่เอาอะไรกับใคร เช่นอย่างดีดอย่างดี้นอยู่อย่างนี้ ใครจะไปตีตดินมากกว่าเรา ตีตดินตลอด ก็เพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เราไม่เอาอะไรเลยนะ ไม่เอาเลย นี่ละเราตั้งใจขนาดนั้นเกี่ยวกับชาติบ้านเมือง เพราะฉะนั้นอะไรที่จะมาแตะต้องมาทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เราจึงออกรับ ทนไม่ได้นะใส่ปั้งๆ เลยทันที ผู้หนึ่งรักษาอยู่ ผู้หนึ่งมาทำลายทำไม นั่น ผู้รักษารักษาแทบล้มแทบตาย ผู้หนึ่งจะมาทำลายมีอย่างเหรอ นั่นที่มันพึดมันเหวียงกัน ทั้งชาติทั้งศาสนาเราเลยอยู่จุดศูนย์กลางนะ มาทางชาติก็เห็นไม่ชอบมาพากลอะไร เอาละนะเปรี้ยวเลย ทางศาสนาก็เหมือนกันเราเลยอยู่จุดศูนย์กลางเข้าใจไหมละ อีตาบัวมันเข้าไปอยู่จุดศูนย์กลางเมื่อไร เพราะเรารับผิดชอบหมดนี้ ทั้งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ใครมาแตะไม่ได้ ความหมายว่าจัน วันนี้ก็มิเท่า่นั้นละ

เจดีย์วัดอโศการามก็อยู่ในหัวอกเรา เรารับผิดชอบเจดีย์วัดอโศการาม เราสั่งท่านทองแล้วพูดให้ชัดเจนเสียเลย เรื่องงานนี้อ่าให้ชะงักนะบอก ให้ทำงานตลอดไม่ให้มีหยุดชะงัก ว่าชาดนั้นชาดนี้ เอาชาดทางไหนชาดไป ลูกศิษย์ลูกหาลูกตถาคตมีเต็มบ้านเต็มเมือง เราจะไปฆ่ามันหมดละถ้าลงเจดีย์นี้ขึ้นไม่ได้ จะฆ่าคนก็ฆ่าต่อนี้ละ บอกให้เอาเลย ก็เรารับแล้วนี้เห็นไหมละ ให้ทำไม่หยุด การเงินการทองจะพิจารณาเต็มกำลังความสามารถ เพราะเราเทิดทูนครูบาอาจารย์ทั้งหลาย นี้เราจะพยายามอาราธนาครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เป็นเพชรน้ำหนึ่งๆ ซึ่งมรณภาพไปแล้วอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ แล้วจะอาราธนาท่านมารวมที่นั่นหมดเลย

เราจะให้วัดอโศการามเป็นจุดศูนย์กลางแห่งประเทศไทยของเรา ที่ได้เพชรน้ำหนึ่งๆ มาเป็นเจดีย์กราบไหว้บูชาเหมือนครั้งพุทธกาล ครั้งพุทธกาลคือพระอรหันต์ท่าน เวลามรณภาพแล้วอัฐิของท่านเป็นในที่ต่างๆ จะเก็บไว้ที่ไหนก็แล้วแต่ แต่เรานี้จะเก็บไว้ที่วัดอโศการาม มีมากมีน้อยเราจะไปอาราธนาเอามาหมดนั่นละ ที่ท่านล่วงไปแล้วอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุๆ จะมารวมไว้หมด เพราะฉะนั้นจึงเร่งเครื่องเต็มที่เอาๆ เรื่องงานไม่ให้หยุด นี้เรารับรองยืนยันไปแล้วไม่ให้หยุดงาน ไม่ให้หยุดชะงักเรื่องเงินไม่ยากละเราไปหาตีตามกระเป่าไหน เห็นคนเราจะมองดูกระเป่าก่อน เราจะไม่มองดูคนพอเห็นคนปั๊บเราจะสอดเข้าไปในกระเป่าก่อนคว้ามับเลย เอาละพอใจ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz